

Domokos Johanna

ÍZISZ

* * *

múzeum
vitrine mögött
állok feketén
lélekzetvékony lepelben

* * *

megállt tegnap
háromszor az idő
áll most hajnalban is

* * *

nyugalomban
a jelenben nem levő
és a tegnap lehet
hogy egy egész élet
és a hajnal
a rákövetkezők

* * *

lehet hogy nem élsz
csak a betűtípuson
keresztül üzensz
karjaimról így is
letörlőd történteim
a szívbe minden befér

* * *

útjaikon az elmúlt
évtizedek
megszült gyermekei
s az előbbi életekben elvesztetteket
férfiként megtalált-elengedtem
ők is útjaik

* * *

felhővé, illattá
madárrá már
változtam
legutóbb
virágként
életet leheltem
test-, vérem és férjem
Oziriszba

* * *

kilenc
hónap után középkorú
férfit szültem
tisztán
elviselhetetlen fájdalommal

* * *

és az embercsecsemő
már biztosan
holtak ura
és én itt az élők között

* * *

ankhom
irányt mutat
kései legismertebb
kultuszhelyem
létrehozására

* * *

miközben nektek
semmi mást
nem kell tennetek
csak lennem
e világgal
ki vagyok

* * *

itt ülünk
ketten
ameddig
akiből
a szobor
marad

* * *

vitrinem ablakán
keresztül
mint víz felületén
láthatod magad
egészen
addig
amíg
ő vagyunk

* * *

gyöngédsége
azonos
másság

* * *

tizenhárom
meg
egy

